

Előfizetési árak:

Egész évre	5 fr.	—	kr.
Fél évre	2	—	50 "
Negyed évre	1	—	25 "
Neptanítóknek egész évre	3	—	"

Hirdetési díjak

a legutányosabbnak számítatnak.
Hélyeg minden beiktatásért 30 kr.

BAJA

vegyes tartalmu hetilap.

Megjelen minden szerdán és szombaton.

Egyes szám ára 5 kr.

Szerkesztői Iroda,
hova a lap szellemi részét illető küldemények intézendők:
ÁLLAMI TANITÓKÉPEZDEBEN.
Levelek csak bormentesen fogadjatnak el. Kéziratok nem adtnak vissza.

Kiadóhivatal:

Az előfizetési pénsek és hirdetések a kiadóhivatalba — Váraty Lajos könyvnyomdájába — küldendők be (Bódog-tér, Scheibner-féle ház.)

Mozgalom a mezőgazdaság terén.

Országunk még alig kezd kibontakozni az őstermelés állapotából. Iparunk és kereskedelmünk még gyermekéveit éli s nem képes a megizmosodott és edzett nyugati versenyzőkkel megbirkózni. Országos jövedelmeink nagy része a földbirtokok után fizetett és fizetendő adón, mint majdnem eldönthetetlen alapon nyugszik. Ezen forrásból csergedezik főleg azon patak, mely már csak a legügyesebb művezetés alkalmazása mellett képes az állangépezetet rendes működésben megtartani.

A földbirtokok legjövödelmezőbb kezelése, a mezőgazdaság mindazon tényezők leggondosabb felhasználása, melyek a gazdaságot intensive emelni képesek, kell hogy érvényesüljenek, hogy a birtok annyit jövedelmezen, mennyire tulajdonosának okvetlen szánsága van, hogy önmaga, családja s az állam iránti kötelezettségeinek eleget tenni képes legyen, mi, valljuk be őszintén, mai nap nem csekély feladat.

Kinek kötelessége ezen nehéz feladatot realizálni? Földesuraink, kevés kivétellel, az okszerű gazdasággal vagy nem értenek, vagy ha értenek is nem szoktak vele foglalkozni, hanem alkalmaznak gazdaságtiszteket, kikre a súlyos felelősség és nagy teher nehezedik.

Gazdáink legnagyobb részét, azok miveltebb és szakértőbb osztályát képezik a gazdaságtisztek, kik magukat ezen pályára alaposan képezték, s kikre kisebb és nagyobb földbirtokok, majdnem teljesen független és önálló kezelése bízva van. Előbb vázolt, magában véve nem csekély feladatokhoz

még nem ritkán az is járul, hogy a jószágot ránehezdedt terhektől tisztítani s uraik részére megmenteni kötelességük.

Hogy van ezen gazdaságtisztek jelenjéről és jövőjéről gondoskodva? A jelen ellen talán nem lehet panaszt emelni. Mig munkaképesek s a szerencse nekik kedvez, addig igen jó sorsuk van; sok gazdaságtisz földesurával nem cserélne, azonban mint magánhivatalnokok állomásuk megtartása sok esélynek van kitéve.

Néhány évenként ismétlődő elemi csapás, a birtok eladatása, a gazdálkodási rendszer megváltozása rendszeren a gazdaságtisz állásába kerül s ki eddig mindenben bővelkedett, egyszerre képtelen éhes gyermekeinek egy falat kenyert nyújtani.

Hosszas betegség, a családó elhalálózása sokszor a legnagyobb nyomorba ejtheti a gazdaságtisz családját, mert a földesur gyakran saját bajával alig képes megbirkózni s legjobb esetben sem képes elhanyagolni a gazdaságtisz családjának tisztá nyugdíj biztositani.

Ezen és hasonló körülmények buzditottak egyes értelmes gazdaságtiszteket, hogy — azon jelszóval: „segíts magadon és az isten is megsegít” — mozgalmat indítsanak meg, melynek feladata: „g a z d á s z a t i o r s z á g o s e g y l e t e t a l a p i t a n i, k ö l c s ö n ö s s e g é l y p é n z t á r r a l a s n y u g d i j i n t é z t e t e l.”

Örömmel üdvözljük ezen kezdeményezést, melyből igen életrevaló és szükséges intézmény fog fejlődni a legrovidebb idő alatt, ha a kezdeményezők a helyes utat megtalálják, annak követésében kellő erélyt és kitartást tanusítanak és az egyes gazdaságtiszteket kivétel nélkül a kibontott zászló kö-

TÁRCSA.

Emléksorok.

(B . . . . . Zs . . . . . k. a-nak).

Ha a legény csókot adna,
Legyen szőke, a vagy barna,
Még most, hiszem, nem sokat árt,
Ha bár tudjuk, hogy a virág
Színéből annyit a mennyit,
Érintésre mindég veszi,
S halványabbnak látjuk szirmát.

Majd ha szeretsz lánggal, hével;
Mert tudd meg ezt: szeretni kell!
Hiába mondja a bimbo:
„Nem nyitom szét szirmaimat!”
Éljön a nap megcsókolja
S nyílik — szerelmes sugara
Érintése s csókja alatt.

Ha így leszsz; ha jön a nap,
Ki csókot ad és csókot kap
Ajakadról, melyelyt csak is
Ő érette imádkozol.
Tudva azt, hogy tied marad:
Üdvöt vagy kárbotat ad
A jövő, hogyha szétfoszol.

Akkor! akkor mutasd meg te:
Szíved öröm vagy bá érte —

Oh mutasd meg a világunk:
— Bár gond téjben, hű szakgasson —
Szerelmed nem tagadod meg,
Óvé csókok, — ölelések.
Mutasd meg hogy itt is lehet,
Nem csak sirban hű az asszony!

Lakos Gyula.

És megbosszulá!

Franciska beszélt.
Fordította: J a b l o n k a y G é z a.
(Folytatás.)

— Nem is gondolok már többé vele, — mondá Jacques, —
föltévev magamban, hogy soha sem is gondolok rá. Erre ek-
küzszöm.

Rövid idő mult el, s a haragocsokt kongani hallák, — mely
vacsorához hitta őket. — A szerelmes pár karöltve haladt a ház
felé. A legnagyobb vidámsággal út mar mindenki az asztal körül,
midőn az inas Girard urat jelenté. Mint vilátn a tiszta égből, oly
váratlan volt Girard megjelenése, s mindenkit kellemetlenül érinté;
de leginkább Jacques-ot. Ő elhalaványult, Hermancez hasonló.
Jegyesével egy érzés fogta el kelébat. Csak az öreg Herbin sietett
vendégét előzékenységgel fogadni.

— Tisztelt barátom! — mondá Girard ur, — holnap eluta-
zom, s alig lehettem oly szerencsés az utolsó látogatásomat megte-
hetni. De miután néhány szabad óram maradt, elhatároztam maga-
mat, azokat fölhasználni. Leült és külbübs erőtett magatartással
figyelt mindenre. Hejje, Jacques-kal szemben volt, kit többször,

rül saját jól felfogott érdekükben csoportosulni fognak. A központi és vidéki sajtó jóakaratú szellemi támogatására mindenkor biztosan számíthatnak.

Baja, 1879. november 3.

Dr. Bartsch Samu.

Zombori levél.

Huber és Aggházi urak Zomborban.

October 31.

Kezdem toaszton. Furcsa ugyan, hogy egy koncert leírását toaszton kezdem; de nemcsak koncertről van itt szó, hanem banketről is, mely toaszt nélkül olyan mint a bőjti lakodalom, és e toaszt kezemben Ariadne fonala, melynek segítségével az érzelmeik tönkeltéből kibontakozhatnak. — Halljuk! és ismételtlen halljuk! kiállások riasztottak föl nem tudom miféle mámorból, melybe a fenséges zongora meg hegedűszó ringatott el. . . „A zene, mely magas érzelmekre: honszeretetre gyűjt” — tehát a honszeretett lángja cikázott keresztül egész lényemen, mint villám, midőn a két ifjú magyar művész azokat a gyújtó accordokat ráhúta. . .

Éreztem, mélyen éreztem, lángolóan, és én egytűny nem ismerlek fel dicső honszeretet! . . . Halljuk! „A zene, mely nemzeti érzületet kelt, táplál, tetre lelkesít” — lelkesültem, vágytam művészi lenni: a hűrok erejével minden magyart elvarázsolni, vágytam az egész Magyarországot összehozni, hogy egymást szeretve, egyetértve munkálja ki a haza boldogságát! A zene, mely mint nyári fejeteg után a szivárvány a kedélyt jó kedvre, öröme deríti” — „a zene, mely isteni harmoniájával sziveket győz, nyer, nemest, mely az elvarázsolott lélek képzeletének fáklját gyújtván azt a föld durva göröngyétől elszakítja és fel az égek felé, a csillagok közé, a képelet boldogító homába ragadja” — mintha az én érzelmemet esetemnél a szónok, mintha csak én kölcsönöztem volna neki az érzelmeiket, hogy azoknak nevet adjon; szívem nemesebb lett, lelkem tökéletesen le lett győzve egy eszmény — a felvilágosodás, a tökéletesülési eszménye által, a melyhez mint célhoz meggyújtott képzeletemben felemelkedtem. . . — „A zene, mely tulszárnyalja bérezeinket, s nemcsak azt hirdeti már Európának, hogy él magyar áll Buda még! hanem, hogy a magyar nemzet civilizált!” „A zene két magyar művész bajnoka Huber és Aggházi urak a zeneművészet javára és Magyarországot díszére sokáig éljenek!” Harsány éljennel fejezte ki a közönség, hogy érzelmei hiven tolmácsolták, és így ez volt ama

pont az egész concert ünnepeiben, ahol a közönség ünnepeles elismerést szavazott a két ifjú magyar zenehőzőnek, a mi mindig nagyobb becsü, mint akármily anyagi nyereség.

Im ezért kezdtem a toaszton, hogy Huber és Aggházi urak concertjének fényes erkölcsi sikerét hiven fesseim; utána annál rövidebb lehessen a concert külső részleteiben.

Huber és Aggházi urak a jó hírnévnek örvendő zombori dalárdát kérték fel egy concert rendezésére és közreműködésére. A dalárda mind hivattott közege a zene- és dalművészet terén minden mozzanatnak, örömmel engedett a felhívásnak és a nagyreményű fiatal magyar zeneművészek koncertje október 29-ikén a dalárda közreműködésével meglátta. A programról szólni feleslegesen taládom. A hatást, a vívmányokat, melyeket a művészek arattak, mind Aggházi ura a zongorán, mind Huber ura a hegedűn már fennebb a toaszton jelzém. A sokszoros „ujra” kiáltásra programmon kívül előadtók a hallgatóság lábába lopódzott legújabb népdalok és csárdások szünni nem akaráo lelkesedésre ragadták a jelenlőket.

A közönség nem volt nagy számmal, de annál világosabb s ritkábban látott szép hölgyekszorutól díszítve, melyben kitűntek: Széclényiné, Szemző Istváné, aispánné, Koczárné, Szakálné, Karvázyné, etc. A férfi világból ott láttuk: Schmausz országgyűlési képviselőt, Sándor Béla aispánt, Széchenyi törvényeszéki elnököket s kanonok fivérét, Rátay megyei főorvost, Kulancsics m. főlevéltárukokot stb.

A concert után bankettet fiztetle meg a dalárda a művész urakat, melyen vagy hetven személy vett részt. A művészek közül a dalárdának vezetője volt a banketten Cigliányi törv. bírós. Szabadalárdól mint a művészek kisézője és nagy műbarát. A banket vígan folyt; különös figyelmet képezte Maison ura a dalárda nevében mondott finom toaszti, melyet mint Ariadne fonalát referendámba kezembe vettem.

A művészek tartós emléket hagytak hátra Zomborban, hol concert ugyan gyakran van, de ily ifjú magyar zenehősök ritkán jelenkezvén a zombori közönséget lekötelezték és a zombori dalárda évkönyvében a legritkább lapok egyikét töltötték be! Éljen a magyar Európe!

Dalár.

H I R E K.

— A szánfoval szolgabírószág Baja városát a budapest-zimonyi vasut ügyben hozzá tett megkeresés folytán

noha csak néhány pillanatra — vizsgált. Arczkitejezésében türelmetlen firkészés és kétey volt olvasható, mely minden körülmények közt valami kielégítő eredmény után törekedett. — Beléptekor kiejtett szavai, melyekkel látogatását indokolta, kétségtelenül nem volt más, mint ürügy, hogy Jacques-kal találkozzék. — És valóban, egy elmondhatatlan vágy ösztönözte őt megjeleni, hogy azon embertől, ki őt annyira gyűlöle, fölvilágosítást kérjen. Jacques neki is azt volt, mi ő Jacquesnak: egy talányos egyéniség, és az örökké tartó ellenszenv és gyűlölet forrása. Achille ugyan mit sem gyánított Girard látogatási szándékáról, de ő még sem örült annak, le volt hangolva. Igen jól tudá, hogy barátjának kívánalmait, nem úgy intézte el, a mint neki meghagyá, s félt, hogy most Jacques és Girard között nyilatkozatra kerül a sor. Mindent el kellend követnie, hogy azt megakadályozza. Az általános lehangottságot fölvidítandó, Achille a vacsora fölött a legélenkebb hangon társalgott. Az ivásra ösztönözé társait s maga is jó példával ment elő. Szándoka a lejobb volt, teljes kiegyezést és barátságot vélt a két egén közt létrehozhatni. Jacques és Girard támoztani látszának e vállalkozásánál. A társalgás elénkült és — sajnos, hogy csak színelges vidámság uralgott az asztalnál.

Vacsora után a társaság az erkélyre ment. Onnan egy nagy terület földeit és a közel hullámzó patalkocsákat, mely nagy fűzfák közt a ligeten keresztül hompolygók, — lehetett látni.

Daczára a szép estének a tájékat köd borítá, az a fűzesen keresztül látolva, mindig jobban-jobban terjedt a mezőn, míg nem egy nagy víztorlóhoz hasonlított.

Achille leginkább Girarddal volt elfoglalva, és ez érdekelte hallgatá őt. Jacques a tájat különös figyelemmel vizsgálá; mintha az sajtásias élméket költött volna föl benne. Azon benyomások, melyek lelkét annyiszor gyötörék: benne újra föléledtek; a fáklak beültetett ut, a közel lévő tengerpart, a hely, hol Gerbaud meggyilkoltatott, mind szemé előtt lebegett. E pillanctban eszébe jutottak, miket neki ma reggel Achille mondott:

— Ha tudnád, hogy ő a gyilkos, akkor érteuem az okát, hogy miért akarsz vele megverkedni.

És mintha egy csillag világosságot terjesztett volna körülötte, — az erkélyt elhagyá, a kertbe sietett, és Achille szolgáját magához hitta.

Ez egy öreg matróz volt a „Magacinne”-ról, kit Achille, mind szolgát hozott magával.

Jacques néhány szót váltott vele, mire a matróz, noha csodálkozólag megélt igennel felelt.

Ezután Jacques ismét az erkélyre a társasághoz ment föl. Achille már épen kereste őt, hogy Girarddal kibékítse.

— Kedves barátom, — mondá ő Jacquesnak, — én föladatomat, melylyel ma reggel megbízta, — csak félig oldottam volna meg, ha az egyetértést és barátságot jövőre nem iparkodnak két férfi között megállapítani, kiknek föléírészei előttem megfoghatlanok.

— Én részemről teljes szívből bánom tegnapi estei fellépésüket, — mondá a Kreal.

azzal értesítette, hogy Schmausz Endre országgyűlési képviselő ur közbenjárta mellett járásbeli községekkel az értekezlet megtartatván — küldöttségük vezetésére szintén bicornok-érsék dr. Haynald Lajos 6 eminentiájú kérték fel, — egyszersmind az indóház és melléképületeihez valamint a pálya mentén megkívántató földterületek kisajátítását — azonfelül 10 ezer forint készpénzt, — 708000 darab téglát, s 1500 igás fogatot felajánlottak. a. e.

— Csupás a körünkben időző szintársulatra. Alig kezdte meg a társulat előadását, valamennyi tagjal még együtt sincsenek s már is oly szerencsétlenség érte szintársulatunkat, hogy igazgatója, Nagy Mikály fi. h.ó 4-kén rövid betegség után elhunyt. A kiadott gyászjelentés így hangzik: Nagy Mihályné szül. Jirasek Polixena saját, úgy Paula leánya, valamint számos rokon, barát és pályatárs nevében mélyen szomorodott szívvel jelentik a felejtetlen férj, jó apa és kedves rokon, barát és pályatársnak Polaretsky Nagy Mihály 1848—49-ik évi honvédszázadosnak és veterán szinigazgatójának fi. h.ó 4-én reggeli 3 órakor élte 53-k, boldog házasságának 23-ik évében rövid szenvedés után történt gyászos kimutatát. A boldogultnak hült teteméi folyó h.ó 5-én délután 3 órakor fognak a betvét hitvallású sirkertben örök nyugalomra tétetni. Déke hamvaikat.

— A bajai postarablás végtárgyalása. Mikosevics Sándor és társa postarablási bűnügyében sept. 25-én elnapolt végtárgyalás fi. h.ó 30-án folytatottat. A tanúk közül, kik miatt a végtárgyalás elnapoltattott, egyedül Schneider Anna jelent meg, a másik Benczák Lajos, a bajai kapitányaság jelentése szerint felalálható nem volt. — Különben a végtárgyalás, melynek legtöbb idejét a m. havi ülésben már felolvasott iratoknak, s a mult ülési jegyzőkönyvnek felolvasása töltö be, kevés érdekesebb dolog merült fel. Okt. 31-én folytatottat a tárgyalás az egész napot betöltő a szintén Mikosevics Sándort terhelő súlyos és könnyű testi sértséi, továbbá az emberölési bűnyügre vonatkozó iratok felolvasása. Esti 7 órakor elnök berekeszté az ülést, s a vád- és védelmeszedek előadását hétfőre vagyis november 3-ának d. e. 9 órájára halasztá el. — Jövő számnak az egész végtárgyalás folyamáról bővebb tudósítást fog hozni. (Sz. E.)

— A „Pécsi Figyelő“ írja hogy a jobb bortermének literje 12—13 kron kelt.

— Szegszárdról írják, hogy a szüret jobbára borus időben foglyos és e napokban befejeztett. A termés mennyiségleg megközelíti a mult évi nagyrámett, minőségleg azonban lényegesen j.obb lesz e erőben, állandóságban és szímben fölözi a mult évit, habár édesseggel nem bír is oly mértékben, mit az. Az ízlet még nem indult meg, mert a termés még kádon van, ámbár a

— Én szintén, — viszonzá Jacques.

De egymásnak nem nyujtának kezét.

Az etaei hűvös lég a nőket a terebbe kényyszeríté. Az öreg Herbin, Jacques és Girardoz fordulva mondó:

— Én a hölgyeket követem. De ha önöknek a hűvös lég nem kellemetlen, és szivarjajukat a szabadon akarják kiszívni, úgy maradjanak még.

A mi Achillet illeté, azt hívé: a kibékítés megtörtént. Reá szükség nincs. Viszavonult.

— Kedvére lesz e önök egy séta a kertben? — kérdé Jacques az ott maradt Girardot.

— Oh igen!

Hallgatag mentek néhány perczig egymás mellett, migmen a patak partját el nem érték.

— Holnap elutazom, — mondá Girard szelidséggel, — és ez életben nem is látjuk talán egymást többé. Én önök ösztintén megvallom; igen szeretném tudni az okot, miért viselteték mi egymás iránt oly ellenszenvvel? Ha jól emlékezem, úgy hiszem, mi egymást láttuk már, bizonyos körülmények között, melyek emlékező tehetőségünkől eltérlelédtek? Nem emlékszünk ugyan, de mi talán egymásnak vétettünk is valamit.

(Vége következik.)

kereskedővilág már tömegesen kezd a piacon megjelenni, mi nagy keresletnek előjele.

— Magyar kereskedelmi bank alapítása van kitévésben; a tervezett pénzintézet első sorban az áruforgalomra fogja figyelmét fordítani, de emellett a mezőgazdaságot és a mezőgazdasági iparágakat is mikédsi körébe fogja vonni. Már több ízben volt szó róla, hogy Zichy Jenő gróf kezdeményezésé folytán társaság alakult a magyar tengeri kereskedelem emelésére; a „P. Li.“ szerint ezen társaság azonos az éppen említett s alakulóban levő pénzintézettel; a részvénytőke 20 millió frankkal (40,000 darab 500 fros részvény van előíránva); előlégszen 8 millió forint lesz befektető. A „P. Li.“ reméli, hogy a vállalat eredményes lesz, miután élére megbizható nevű férfiak fognak állani és ezek máris megtették a kellő lépéseket a francia tőke meggyezésére.

— A Világ levezetése. A földgömb összes postal kimutatóisainál kitűnt, hogy egy esztendő alatt 3,800,000,000, azaz három milliárd háromszáz millió levelet írnak az emberek, s így egy napra kilencz millió huszonöt ezer jut. Táviratot 130,000,000 röpítettek át a sodronyokon, azaz naponként 358,000-ot. Megjegyzendő, hogy a kimutatóis 1877-ről szó a szóta a világ forgalma bizonyára tetemesen emelkedett.

— Ujra a tüdővész gyógyításáról. Dr. Winternicz, a ki nem rég Innsbruckba utazott, hogy Rokitsaságnak a tüdővész gyógyítására neves, hir szerint sikerrel, alkalmazott uj gyógymójt megfigyelje, a „Luzer Tagespost“-ban érdekes nyilatkozatokat tesz azokról: „Rokitsaság tanár a legszivélyesebben közli minden orvossal, ki ez ügyben hozzá fordul, gyógymójtát s valóban minden praktikus meggyőződhetik arról, hogy azok is, kik valóban tüdőveszben szenvednek, a gyógykezelés alatt szemléletmótt javulnak. Betegek, kik a klinikára való felvételük alkalmából lázas hőmérsékkel bírtak, rövidben levezettek s vért köptek, s mégcsak néhány lépést sem tehettek önegyikből, 4—5 heti gyógykezelés után lázmentesekül jelenkeztek, élénk étvágyalgy, — azonkívül testük súlyában növekedve, könnyen és mélyen lélegeznek s a lépcsőkön minden nehezésg nélkül járhatnak. Ezek azon eredmények, melyeket a saját szememmel láttam. Ez eredmények, a melyeket különben minden betegnél constatálhattam, a kik már két-három hetet a klinikán voltak, oly kedvezők s örvendeztetők, hogy az orvos gyönyörrel nézi. Nem hiszem ugyan, hogy a már elért eredmények után, legyenek ezek még oly kedvezők is — azt lehessen mondani, hogy a tüdővész gyógyításának kérdése meg van oldva, s hogy ahhoz nem fér több szó. Rokitsaság tanár sem állítja azt, hogy vizsgálódásaival ezélt ért már, de ha ezen gyógykezelési módot összehasonlítjuk a többiekkel, az esetben minden elfogulatlan praktikus ennek alkalmazására fogja magát inditattva érezni, mert ha csak annyit érhetünk is el, mint amennyit már eddig az innsbrucki klinikán elérték, sokkal többet értünk el, mint a közönséges körülmények közt.

— Apróságok. Vasuti építkezéshez sajtótították ki egy birtokos kertjét. A kisajátítási árral nem volt megegyezése s ez iránt hosszabb tárgyalás kezdődött. A kisajátító társaság ügyvéde nagy tüzelle védekezett. „A kisajátított területét egy krajczárral sem lehet többet adni, mert a mit a kert tulajdonosa mond, hogy t. i. gyümölcsfái nagyon értékesek, nem áll, hisz azok mind apró fák.“ „Azok a gyümölcsfák már 4—5 évesek,“ — válaszol a tulajdonos ügyvéde. De nem jön azaz zavarba: „Akkor meg csakugyan haszontalan fél lehetnek azok, ha csak egy birtok megfóni.“ — Szép, fiatal kedvese volt egy gavallérnak. Egy nap látogatásba megy, de az ajtó zárva találja. Kopogtat; egy szobalány jön elébe. Következő párbeszéd keletkezik: „Jólan kisasszony?“ — „Már nem lakik itt.“ — „Hat hol lakik?“ — „Bocsnát, uram; Jólan kisasszony férjhez ment s meghagyta nekem, hogy ne mondjam meg önök az új lakását legalább egy hétig.“

— Egy meglepetés Mintegy 8 nappal ezéltört Prost József Ó-Buda melletti földműves két tehénet ellopott. A tettesnek minden kutatás daczára sem sikerült nyomára jónni. Mult h.ó 21-én éjjel Prost sajtószertű zajt hallotta háza előtt. Kiment az udvarra megnézni, mi baj. Nagy volt a meglepetése, midőn az istálló előtt egyik elvesztett tehénet pillantotta meg. A tehén fájdalmasan bőgött, teste több helyen vérzett, s a mi legkülönösebb, az egyik szarváról egy paraszt-mellény lógott le. Prost megvizsgálta a mellényt, s mily nagy volt csodálkozása, midőn annak egyik zsebében 300 frrtal terhelt tárczát talált. Az esetről értesítette a rendőrséget, de a pénz gazdája eddig nem jelentkezett.

Üzleti tudósítás.

Baján, 1879. october 31-én.

Buza 13.50 zab 6.35 bab 10.50 árpa 6.80 rozs 9.30 köles 6.80 kukorica 0 7.—, uj 5.00.

Az árak 100 kilogr. után.

Felölös szerkesztő:

Dr. BARTSCH SAMU.

